

Fővárosi Ítéltábla

13.Gf.40.343/2008/5.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Holczer, Jákó & Boross Ügyvédi Iroda (1025 Budapest, Felhévizi u. 31. szám, ügyintéző: dr. Jákó János ügyvéd) által képviselt felperesnek a Veress & Molnár Ügyvédi Iroda (1054 Budapest, Garibaldi u. 1. szám, ügyintéző: dr. Veress Gábor Csaba ügyvéd) által képviselt alperes ellen vételárelőleg visszafizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. május 13-án kelt 4.G.40.698/2005/45. számú ítélete ellen az alperes részéről 46. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 480.000 (Négyszáz-nyolcvanezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Bíróság a 2008. május 13-án kelt 4.G.40.698/2005/45. számú ítéletével kötelezte az alperes, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 32.381.379 forint tőkét és ennek 2004. december 21. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt mértékű késedelmi kamatát, valamint 2.896.800 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege szerint a felperesi cég egyik tulajdonosa, I. A. P., valamint az alperesi cég ügyvezetője, B. M. között baráti kapcsolat állt fenn, több közös üzletük volt Olaszországban. 2000 őszén szóban megállapodtak, hogy Magyarországon is közös gazdasági tevékenységet folytatnak, amelynek keretében az alperesi cég szarvasmarhát szállít a felperesi cég részére. Megállapodásuk szerint a mennyiségben és a vételárban az egyes szállításoknál állapodnak meg.

2000. október 5-én I. A. P. és B. M. megalapították a T. U. Kft.-t, amelyben 50-50 %-ban voltak tulajdonostársak és Olaszországban a T. I. S.A.S társaságot amelyben I. A. P. 49 %-ban, B. M. 50 %-ban, P. L. 1 %-ban volt tulajdonos.

A felperes 2000. október 4-én átutalt az alperesnek 150.000.000 lírát, 2001. január 12-én további 150.000.000 lírát, és 2001. április 6-án 70.000.000 lírát, összesen 370.000.000 lírát, szarvasmarha vásárlásra és előlegként a szarvasmarha szállításra.

A peres felek között 2001. június 17-én és 2001. június 21-én adásvételi szerződések jöttek létre, összesen 123 db szarvasmarhára. A felperes azokat elszállította. Az alperes 57.197.000 líra és 62.076.800 líra vételárról a számlákat kiállította és a felperesnek megküldte. A felperes az általa előlegként kifizetett 370.000.000 lírából az alperes által megküldött számlák alapján a szarvasmarhák vételárát jóváírta. Ezt követően azonban további szerződéskötésre és szállításra nem került sor.

Az alperes a fennmaradó vételár előleget a felperes felszólítása ellenére nem fizette vissza.

Az alperes a T. I. S.A.S. részére 2001. június 19. napján 62 db szarvasmarhát értékesített.

A felperes 2004. szeptember hó 28. napján szólította fel az alperest a 129.489,26 Euro megfizetésére. Az alperes 2004. december 21-i keltezéssel a felperes nevére ugyanezen összegről számlát állított ki 2000. évre vonatkozóan 587 db és 2001. évre 555 db szarvasmarha őrzési és tartási költségeiről. 2004. december 27-én kelt válaszlevelében beszámítási kifogást terjesztett elő a felperesi követeléssel szemben.

A felperes a módosított kereseti kérelmében 32.381.379 forint és ennek 2004. december 21. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamata és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy az alperes részére vételár előlegként utalta át a 370.000.000 lírát, de két szállítás kivételével az alperes már nem ajánlott fel szállításokat a felperes részére. Hivatkozott arra, hogy a T. I. S.A.S. részére történt szállítás nem tartozik a per tárgyához. Vitatta, hogy az alperes állatok őrzését, gondozását látta el a felperes részére.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Elismerte a vételár előleg átutalását, de beszámítási kifogást terjesztett elő 32.381.379 forint és ennek 2001. június 30-tól járó törvényes késedelmi kamata erejéig. Előadása szerint a felek között 2000. október 4. napján 587 db szarvasmarha eladására vonatkozóan jött létre szerződés 30 napos teljesítési határidővel. A felperes az alperes értesítése ellenére a szarvasmarhákat nem szállította el, és az alperes a szarvasmarhákat a felperes kérésére átteleltette, 2000. novemberétől saját telephelyén beistállózva tartotta 2001. júniusáig, ezzel kapcsolatban költségei merültek fel, melyeket beszámít a

felperes követelésébe. Előadta továbbá, hogy a felek 2001. április 6-án további 555 db szarvasmarha vásárlásáról állapodtak meg. A felperes átutalt 70.000.000 lírát, de az alperes telephelyéről az állatokat többszöri felszólítás ellenére szintén nem szállította el. 2001. júniusában a felperes két alkalommal összesen 123 db állatot szállított el, majd a T. I. S.A.S. 2001. június 19-én 62 db állatot vett át. A felperes ezt követően elzárkózott az állatok átvételétől, így késedelembe esett, ezért köteles az alperes kárát megtéríteni. Az alperes a szarvasmarhákat harmadik személy részére értékesítette, az értékesítésre már csak csökkentett vételáron kerülhetett sor, így módosított beszámítási kifogásában 115.110 euró tartási és takarmányozási költség és 111.556 euró értékesítési kár beszámítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a felek közös kérelme alapján a magyar jog alkalmazásával a Ptk. 332. § (1) bekezdése és 365. § (1) bekezdése, valamint a Pp. 164. § (1) bekezdése felhívása mellett kifejtette, hogy az alperes nem bizonyította a 2000. október 4-i 587 db és a 2001. április 6-i további 555 db szarvasmarhára vonatkozó szerződés megkötését. Önmagában az alperes ügyvezetőjének vallomása a felperes tagadásával szemben a szerződések létrejöttét nem bizonyítja. I. A. P. tanúvallomása szerint az előleg átutalásakor nem állapodtak meg a felek sem meghatározott állatállományban, sem árban. A. M. , F. J.né és M. I.né tanúk a felek közötti tárgyalásokon nem voltak jelen, arra vonatkozóan, hogy a felek miben állapodtak meg, nyilatkozni nem tudtak. A szerződés létrejöttéhez a feleknek az adásvétel tárgyában és a vételárban is meg kellett volna állapodniuk. Az elsőfokú bíróság úgy mérlegelt, hogy a felek között a 2001. június 17-i és június 24-i két adásvétel kivételével adásvételi szerződés nem jött létre. Az alperes nem bizonyította azt sem, hogy a T. I. S.A.S. részére szállított szarvasmarha árát a felperes által fizetett vételár előlegből kellett volna kifizetni. Ez csak abban az esetben lett volna így, ha a felperes a T. I. S.A.S. tartozását átvállalja, ezt azonban a felperes tagadta. Amennyiben a 2001. június 19-i 62 db állat ellenértékét a felperesnek kellett volna kifizetnie, úgy az alperes a számlát a felperes nevére állította volna ki, de erre az alperes maga sem hivatkozott. Az alperes sem a 2004. december 21-i számlában, sem a 2004. december 27-i beszámítási kifogásban nem

hivatkozott arra, hogy a T. I. S.A.S. részére szállított szarvasmarhák vételárát számította be. Csupán a tartási és őrzési költség címén állított ki számlát 129.489 euróról.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes által átutalt 370.000.000 líra és az alperes által leszállított 119.273.800 líra értékű szarvasmarha különbözeteként jelentkező vételár előleg visszajár a Ptk. 361. § (1) bekezdése alapján. Kifejtette továbbá, hogy a beszámítási kifogás sem a takarmányozási és tartási költségek, sem a kártérítési igény tekintetében nem helytálló, ebben a körben utalt arra, hogy az alperesnek kellett volna állításait bizonyítania. Az elsőfokú bíróság M. P. , I. A. P., B. M. , valamint A. M. , F. J.né és M. I.né tanúk vallomását mérlegelve állapította meg, hogy az alperes nem bizonyította állításait, így az alperes beszámítási kifogását nem fogadta el, hanem kötelezte az alperest a különbözeti vételár előleg és a Ptk. 301/A. §-a felhívása mellett a felperes módosított kérelmének megfelelő kezdő időponttal késedelmi kamat fizetésére. Megindokolta, hogy miért mellőzte a 2008. május 13-i tárgyaláson csatolt olasz nyelvű fuvarlevelek és számlák fordításának beszerzését és szakértő kirendelését. Utalt arra, hogy a felek tájékoztatása, illetve felhívása a bizonyítási teher és a bizonyítandó tények vonatkozásában határidő megjelölése mellett megtörtént. A Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján kötelezte az alperest a felperes javára az illeték, az ügyvédi munkadíj és az előlegezett tolmácsdíj megfizetésére perköltséggént.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be 46 sorszám alatt fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és beszámítási kifogás elfogadását, illetve másodlagosan az elsőfokú bíróság megismételt eljárásra való utasítását kérte, továbbá a másodfokú eljárással kapcsolatos perköltségre igényt tartott. Indítványozta M. R. tanúként történő meghallgatását a felek szóbeli megállapodásaira és a beszámítási kifogás bizonyítására. Előadta, hogy az ítélethozatalt követően jutott tudomására a szarvasmarhák elszállítását végző M. R. elérhetősége. Utalt arra, hogy M. R. számtalan szarvasmarha szállítást végzett és jelen volt a felek üzleti tárgyalásai és

baráti vacsorái alkalmával is. A nevezett tanúval kívánja bizonyítani, hogy a felek között létrejött az adásvételi szerződés és az a megállapodás is, amely alapján a T. I. S.A.S. részére szállított szarvasmarha árát a felperes által fizetett vételár előlegből kell kifizetni, továbbá azt is, hogy az alperes több alkalommal felszólította a felperest, küldjön kamiont és szállítsa el a szarvasmarhákat, azonban a felperes a felszólítást követően kifejezetten azt kérte, hogy az alperes tárolja és teleltesse át a szarvasmarhákat, melynek minden költségét a felperes magára vállalta.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében lényegében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltség viselésére kötelezését kérte. Álláspontja szerint az alperes a bírói mérlegelést támadja és olyan tanúbizonyítást kíván igénybe venni, amelyet már korábban is indítványozhatott volna. Hivatkozott arra is, hogy a tanú meghallgatásának az ügy eldöntése szempontjából nincs jelentősége. Utalt arra, hogy amennyiben a T. I. S.A.S. részére szállított szarvasmarha árát a felperes által fizetett vételár előlegből kellett volna fizetnie, akkor a számlát is felperesnek állította volna ki az alperes. A 2007. december 6-i felhívást követően az alperesnek megfelelő idő állt rendelkezésére bizonyítékai csatolására, előterjesztésére, azonban ennek nem tett eleget. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítást megfelelő terjedelemben lefolytatta és döntése helytálló.

A fellebbezés megalapozatlan.

A felek között a Ptk. 365. §-a szerinti adásvételi szerződések jöttek létre. A felperes vételárelőleget utalt át az alperesnek.

A Ptk. 296. § (1) bekezdése szerint a kötelezett a jogosulttal szemben fennálló egynemű és lejárt követelését a jogosulthoz intézett vagy a bírósági eljárás során tett nyilatkozattal beszámíthatja. A (2) bekezdés szerint a beszámítás erejéig a kötelezettségek megszűnnek.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat helyesen értékelte, azok alapján helytálló az általa megállapított tényállás, és a döntése is megfelel a vonatkozó jogszabályoknak.

Az alperes a 2007. május 24-i tárgyaláson felvett jegyzőkönyv (27. sorszám) tanúsága szerint elismerte a keresetet jogalap és összegszerűség tekintetében, azt a beszámítási kifogására figyelemmel kérte elutasítani.

A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a beszámítási kifogás alaposságát - mind jogalapját, mid összegszerűségét illetően - az alperesnek kellett volna bizonyítania.

Az elsőfokú bíróság többször tájékoztatta a Pp. 3. § (3) bekezdésének megfelelően az alperest a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről. Az elsőfokú bíróság álláspontja helytálló volt abban a tekintetben, hogy az alperes bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. A Pp. 141. § (6) bekezdésében írtakra figyelemmel az alperesi fellebbezésben felhozott bizonyítási indítvány már nem volt figyelembe vehető.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján lényegében helyes indokai alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése és 239. §-a alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező alperest a felperes javára perköltség fizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján, a 4/A. § figyelembevételével az általános forgalmi adóval növelt összegben állapította meg.

Budapest, 2008. november 26.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Molnár József s.k.

előadó bíró

s.k.

Dr. Sándor Ottó

bíró

A kiadmány hitelül:
bíróági tisztviselő